

Ο ΕΦΙΑΛΤΗΣ ΤΗΣ ΧΙΛΗΣ

Ο ΛΗΣΤΑΡΧΟΣ ΠΟΥ ΘΑΝΑΤΩΘΗΚΕ ΔΥΟ ΦΟΡΕΣ!

Ἡ σταδιοδρομία τοῦ Βικεντίου Μπεναβίντες. Πῶς ἀναστήθηκε ἔπειτ' ἀπὸ τὴν ἐκτέλεσί του. Τὰ τρομερὰ κατορθώματά του. Πῶς ἔγινε ληστάρχος καὶ ὀρχικουρσορος. Ὅπου ὅλα ὑπάρχουν καὶ λείπουν ἡ σάλπιγγες. Ἡ προδοσία τῶν ὑπαρχηγῶν τοῦ Μπεναβίντες, κτλ. κτλ.

Ο ΣΟΙ παρακολουθοῦν τὶς ξένες ἔφημερίδες, θὰ διάβασαν χωρὶς ἄλλο σ' αὐτὲς τελευταία διαφορά κομμάτια σχετικὰ μὲ τὴν ἐπανεμφάνισι στὴν Κίνα τοῦ τρομεροῦ καὶ περιφήμου ληστάρχου Κβέι - Τάνγκ, τὸν ὁποῖο, ὅλος ὁ κόσμος πρὶν ἀπὸ ἀρκετὰ χρόνια τώρα θεωροῦσε γιὰ νεκρό... Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα κανένας δὲν εἶχε δεῖ τὸν Κβέι - Τάνγκ κανένας δὲν εἶχε ἀκούσει τὸ παραμικρὸ γι' αὐτὸν καὶ νὰ, ἔξαφνα, πρὸ δυὸ περίπου μηνῶν, παρουσιάστηκε πάλι ἐπὶ κεφαλῆς μιᾶς πολυἀριθμῆς συμμορίας σφαζοντας, πυρπολώντας κί αἰχμαλωτίζοντας ξένους.

Ἡ νεκρανάστασις αὐτὴ ἔγινε ἀφορμὴ νὰ γίνῃ λόγος καὶ γιὰ τὴν νεκρανάστασι ἐνὸς ἄλλου, θρυλικῆς περὶ σήμερα, ληστάρχου ἀπ' τὴ Χιλὴ τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, τοῦ Βικεντίου Μπεναβίντες, ὁ ὁποῖος θανατώθηκε... ὁὐδὲ φορές: Τουφεκίσθηκε στὰ 1818 καὶ ἀπαγχονίστηκε στὰ 1823!

Ἦταν τότε ἡ ἐποχὴ τοῦ πολέμου τῆς Ἀνεξαρτησίας τῶν νοτιοαμερικανικῶν κρατῶν ἐναντίον τοῦ ἰσπανικοῦ ζυγοῦ, μιᾶ ἐποχῆ δηλαδὴ εὐνοικῆ στοὺς ἀνθρώπους τοῦ σχινοῦ καὶ τοῦ παλουκιοῦ. Γιὸς ἐνὸς δεσμοφύλακος φυλακῶν, ὁ Μπεναβίντες εἶχε ἕναν ἄλλο ἀδελφὸ καὶ μερικὰ ξαδέλφια, προκομμένα, ὅλα παλληκάρια μὲ τὰ ὁποῖα σχηματίζε μιᾶ ληστοσυμμορία.

Στὴν ἀρχή, ἡ συμμορία αὐτὴ προσέφερε τὶς ὑπηρεσίες τῆς στοὺς Ἰσπανοὺς κατακτητὰς, οἱ ὁποῖοι, εἰς ἀνταμοιβήν, ἐπέτρεπαν στὰ μέλη τῆς, νὰ ἀπογυμνῶνουν τοὺς τραυματίας καὶ τοὺς σκοτωμένους, στὰ πεδία τῶν μαχῶν.

Φαίνεται ὅμως πῶς ὁ Μπεναβίντες δὲν ἄργησε νὰ δυσαρεστηθῇ μὲ τοὺς Ἰσπανοὺς καὶ τότε ἀποφάσισε νὰ γίνῃ πατριώτης. Κατατάχθηκε τότε ὡς ἐθελοντὴς στὰ χιλιανὰ ἐπαναστατικὰ στρατεύματα καὶ πολέμησε κί αὐτὸς γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τῆς πατρίδας του... Μὰ σὲ λίγον καιρὸ λιποτάκτησε καὶ ξαναγύρισε στοὺς Ἰσπανοὺς.

Ἐπειτα ὅμως ἀπ' τὴν περίφημη μάχη τοῦ Μαῖπο καὶ τὴν ὑποχώρησι τῶν Ἰσπανῶν, ὁ Μπεναβίντες συνελήφθη αἰχμάλωτος ἀπὸ τοὺς συμπατριῶτες του καὶ καταδικάστηκε εἰς θάνατον, μαζὺ μὲ τὸν ἀδελφὸ του, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχε συνοδεύσει σ' ὅλες αὐτὲς τὶς περιπέτειές του.

Ἡ ἐκτέλεσις ἔγινε τὴν ἴδια μέρα. Κί ἐνῶ ὁ ἀδελφὸς του ἔμεινε στὸν τόπο ἀπ' τὶς σφαίρες τοῦ ἐκτελεστικοῦ ἀποσπάσματος, ὁ Βικεντίος πληγώθηκε μόνο σοβαρᾶ. Ἦξε ὅμως τόση ἐπιβολὴ στὸν ἑαυτὸ του, ὡστε κατανικῶντας τοὺς τρομεροὺς πόνους του, κατάρθωσε νὰ παραμείνῃ, ἀκίνητος, ὅταν ὁ ἀξιωματικὸς ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀποσπάσματος τὸν πλησίασε καὶ τοῦ τρύπησε μὲ τὸ σπαθὶ τὸν λαιμὸ γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι πραγματικὰ εἶχε πεθάνει.

Ἐτσι ὅταν νύχτωνε τὸν βρῆκε μιᾶ σπείρα Ἰνδῶν ποὺ ἀπογύμνωνε τὰ πτώματα. Αὐτὸν ὅμως, περιέργως, ἀντὶ νὰ τὸν ἀποτελειώσουν, ὅπως ἔκαναν μὲ τοὺς ἄλλους πληγωμένους, τὸν περιμάζεψαν, τὸν περιποιήθηκαν, γιάτρεψαν τὶς πληγές του καὶ στὸ τέλος τὸν ἀνακήρυξαν ἀρχηγὸ τους. Κί ὁ Μπεναβίντες, περήφανος γιὰ τὴ δύναμί του, ὠρκίστηκε νὰ ἐκδικηθῇ σκληρὰ τοὺς συμπατριῶτες του ποὺ τὸν εἶχαν τουφεκίσει.

Στὰ 1819 λοιπὸν, παρουσιάστηκε ὑποῦλα καὶ κρύβοντας τὸ πραγματικὸ του ὄνομα στὸν ἀρχηγὸ τῶν ἐπαναστατῶν τῆς Χιλῆς Σάν Μάρτιν, ὁ ὁποῖος τὸν ἔστειλε νὰ πολεμήσῃ ἐναντίον τῶν συμμάχων τῶν Ἰσπανῶν Ἀρωκανείων Ἰνδῶν. Μὰ ὁ Μπεναβίντες, ἀντὶ νὰ πολεμήσῃ τοὺς Ἰνδοὺς, πῆγε μὲ τὸ μέρος τους, ἔγινε ἀρχηγὸς τους κί ἄρχισε τὶς λεηλασίες, δίνοντας στοὺς συμμοριῆτες του τὴ διαταγὴ νὰ μὴ φεισθοῦν κανενὸς, οὔτε γυναι-

κῶν, οὔτε παιδιῶν, οὔτε γερόντων, οὔτε ἀναπήρων. Ἐτσι ἐπὶ ἕνα χρόνον, ἡ συμμορία τοῦ Μπεναβίντες διέσχισε ὀλόκληρὴ τὴν ἐπαρχία τοῦ Μπώμπω, σκορπιζοντας στὸ περασμὰ τῆς τὸ θάνατο καὶ τὴ φωτιά.

Ὁ Μπεναβίντες ὁ ἴδιος, ποὺ εἶχε πάρει περὶ τὸ πραγματικὸ του ὄνομα, ἔδινε στοὺς συμμοριῆτες του τὸ παράδειγμα τῆς πῶ τρομερῆς σκληρότητας.

Κάποτε, τὰ χιλιανα στρατεύματα συνέλαβαν ὡς ὄμηρο τὴ σύζυγό του, μιᾶ μιγάδα σπανίας ὠμορφιάς, ἡ ὁποία ἦταν τὸ μόνο πλάσμα ποὺ ἐξασκοῦσε κάποια ἐπιρροὴ στὸν ληστάρχου.

Ὁ Μπεναβίντες γιὰ νὰ τὴν ἀπελευθέρωσῃ, πολιώρησε τὴν πόλι Κονσέψιον, κυρίεψε ἕνα ἀπὸ τὰ φρουριά της καὶ ὑπέβαλε σὲ φρικτὰ βασανιστήρια τὴ φρουρά του. Τότε ὁ διοικητὴς τῆς Κονσέψιον τοῦ πρότεινε ν' ἀνταλλάξῃ τὴ γυναῖκα του μαζὺ μὲ μερικοὺς χιλιανοὺς αἰχμαλώτους ποὺ εἶχαν. Ὁ Μπεναβίντες δέχθηκε καὶ ὅταν πῆρε τὴ γυναῖκα του, ἔσφαξε μὲ μιᾶ πρωτοφανῆ σκληρότητα τοὺς αἰχμαλώτους του.

Ἡ φήμη του ἔτσι μεγάλωνε ἀπὸ μέσα σὲ μέρα. Καὶ μαζὺ μὲ αὐτὴ ἡ φιλοδοξία του. Ὁνειρευότανε τώρα νὰ ἰδρῶσῃ μιᾶ αὐτοκρατορία στὴν Ἀρωκανία. Καὶ ἐπειδὴ ἦταν ἀρκετὰ ἐξυπνος, καταλάβαινε ὅτι δὲν θὰ τὸ πετύχαινε ποτὲ αὐτὸ, ἂν δὲν κατάρθωνε νὰ σχηματίσῃ ἕνα στόλο καὶ μὲ τὸν στόλο αὐτὸν νὰ κυριαρχήσῃ στὰ λιμάνια, ἀπ' τὰ ὁποῖα ἐτροφοδοτεῖτο ἡ χώρα.

Ἐκρυσσε λοιπὸν τὴ συμμορία του στὶς ἀκτὲς τοῦ

Ἀρωάνο καὶ κατάφερε δυὸ πρώτης τάξεως κόλπα: ἄρπαξε πρώτα τὸ φαλαινοθηρικὸ πλοῖο «Χέρο» κί ἔπειτα τὸ θρικό «Χερσίλια» ἀμερικανικὰ καὶ τὰ δύο, τῶν ὁποίων τὰ πληρώματα, ἐπὶ ἀπειλῇ θανάτου, ὠρκίστηκαν ὅτι θὰ τὸν ὑπηρετήσουν πιστά.

Ἀμέσως, μ' αὐτὰ τὰ δύο πλοῖα ἔκανε μιᾶ ἐπιδρομὴ ἐναντίον τῆς νήσου Χιλῆς, τὴν κατέλαβε, τὴν κατέκτησε καὶ κυρίεψε ἕξ κανόνια καὶ ὅπλα καὶ πολεμφοδία, ἀρκετὰ, ὡστε νὰ ἐξοπλίσῃ ὅλους τοὺς ἀνδρες του. Ἐπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ, κυρίεψε κί ἄλλα δύο καράβια ἀ-

κόμα, τὰ ἀγγλικὰ «Πρόνοια» καὶ «Ὠκεανὸς», ἐπάνω στὰ ὁποῖα κατέσχεσε 20,000 τουφέκια.

Μποροῦσε λοιπὸν τώρα νὰ πραγματοποιήσῃ τὰ τολμηρὰ σχέδιά του.

Ποιὸς θὰ πιστέψῃ τώρα αὐτὸ ποὺ θὰ διηγηθοῦμε παρακάτω; Εἶνε ὅμως ἀληθέστατο, ἱστορικῶς ἐξακριβωμένο: Ὁ Μπεναβίντες δὲν ἔκανε τίποτε, γιὰτὶ νόμιζε πῶς τοῦ ἔλειπε τὸ σπουδαιότατο: οἱ σάλπιγγες!

— Ἄν οἱ ἄνδρες καὶ τὰ ἄλογα δὲν ἐρεθιστοῦν μὲ τὸν ἦχο τῶν σαλπίγγων, πολεμοῦν ἄσχημα, ἐξηγοῦσε στοὺς Ἀγγλοὺς καὶ Ἀμερικανοὺς ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ ποὺ κρατοῦσε αἰχμαλώτους.

Γιὰ νὰ κερδίσῃ τὴν εὐνοία τοῦ τρομεροῦ ληστάρχου, ὁ πλοίαρχος τοῦ «Χέρο» Σπιθ, τοῦ πρότεινε νὰ φτιάξουν σάλπιγγες ἀπὸ πλάκες ὄρειχάλκου ποὺ ὑπῆρχαν ἐπάνω στὴ «Χερσίλια» καὶ ἔτσι πράγματι ὁ Μπεναβίντες κατάρθωσε νὰ συμπληρώσῃ τὸν... ἐξοπλισμὸ του.

Ὁ Σπιθ εἶδε ἔπειτα ἀπὸ λίγο — ἦταν τάχα αὐτὸ μιᾶ ἀνταμοιβὴ γιὰ τὴ λαμπρὰ συμβουλή ποὺ εἶχε δώσει στὸ Μπεναβίντες; — νὰ λιγοστεύῃ ἡ ἐπιθλιψις ποὺ ἐξασκοῦσαν οἱ λησταὶ σ' αὐτὸν κί ἔτσι κατάρθωσε τὸ Μάιο τοῦ 1821 νὰ δραπετεύσῃ μαζὺ μὲ καμμιά δεκαριά ἀπὸ τοὺς ναῦτες του.

Ὅταν, ἔπειτα ἀπὸ πολλὰς περιπέτειες, ἔφθασε στὸ Βαλπαράϊζο καὶ διηγῆθηκε τὰ κατορθώματα τοῦ τρομεροῦ ληστάρχου καὶ (Συνέχεια στὴ σελίδα 45)

Η ΓΕΩΡΓΙΑ ΣΑΝΔΗ ΣΤΟΝ ΑΛΦΡΕΔΟ ΜΥΣΣΕ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 29)

τάκια του και το πρωί το βρήκα παγωμένο, άψυχο, νεκρό... Μια ιστορία ζωής, ήτανε αυτό το πουλάκι, λατρευτέ μου 'Αλφρέδε... Θυμάσαι;... Και τώρα, όπως όλα στη ζωή, έσβυσε κι' αυτό, με το θάνατο...

Σ' αφήνω, άγγελέ μου. Σε χαιρετώ, σε φιλώ, σε σφίγγω στην άγκαλιά μου, από μακριά, από τόσο μακριά...

Γράφε μου ακόμα. Γράφε μου ως την τελευταία στιγμή, που θ' αφήσω τη Βενετία...

Χαίρε
ΓΕΩΡΓΙΑ

26 Μαΐου 1834

'Αγαπημένε μου 'Αλφρέδε,
Σου γράφω, χωρίς να περιμένω γράμμα σου, χωρίς να το λάβω ακόμα.

Είμαι φριχτά καταβεβλημένη, θλιμμένη άνησυχη. Δεν ξέρω γιατί, όχι μόνο δεν μπορώ να ιδώ την κόρη μου, αλλά ούτε γράμμα της να λάβω.

Τα δικά μου, που της στέλνω, στο Παρίσι φαίνεται πως δεν της τάνουν. 'Η άνησυχία μου, έχει γίνει άληθινός επίαλτης...

'Ακόμα, μ' όλη αυτή την αγωνία, μου συνέβη χθές να σε ιδώ στο όνειρό μου. Σε είδα χλωμό, άσθενικό, άρρωστο... 'Αρχισα να φωνάζω, να κλαίω, να σακρύζω στον ύπνο μου, ως τη στιγμή που πετάχτηκα απ' το κρεβάτι. Τρέμω για την υγεία σου, 'Αλφρέδε... Μόλις λάθης αυτό το γράμμα γράψε μου άμέσως. 'Αν έχης στείλει γράμμα, ξανάγραφέ μου... Μου φαίνεται πως είμαι μόνη, κατάμονη στον κόσμο... 'Όλοι όσοι με αγάπησαν, μου φαίνεται πως πέθαιναν, πως δεν υπάρχουν πια στη ζωή...

Τρέμω που σου γράφω... Τα μάτια μου στάζουν δάκρυα...

Σε χαιρετώ και σου ζητώ να με συγχωρήσης, γιατί ίσως σε στενοχωρώ και σένα μ' αυτά τα μελαγχολικά μου λόγια που δεν μπορώ να τα συγκρατήσω και να μη στα γράψω.

Γι' αυτό, το γράμμα μου αυτό, σε παρακαλώ να το κάψης, να το ρίξης στη φωτιά...

Δεν αξίζει να μείνι στα χέρια σου, ένα γράμμα γεμάτο αγωνίες, γεμάτο έννοιες, που είνε προσωπικά δικές μου και που δεν άφυρούν τον έρωτά μας...

'Ω! τί ζωή! Τί ζωή φριχτή που περνώ, μόνη, χωρίς έσένα...

Χαίρε, μικρέ μου άγγελε... Πόσο είσαι καλός! Ξέρω ότι μ' αγαπάς, όπως σ' αγαπώ κι' εγώ...

Χαίρε
ΓΕΩΡΓΙΑ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΤΟΛΣΤΟΪ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 20)

'Η Σοφία, εκείνες άκριώς τις ήμέρες, έγραψε ένα διήγημα, όπου μιλούσε για τον Τολστόη, για τον έαυτό της και για μια φίλη της, τη Νατάσα. 'Ο Τολστόη το έμαθε και της ζήτησε να διαβάση τα χειρόγραφα. 'Επειτα, σημείωσε στο «'Ημερολόγιό» του:

«Σήμερα διάβασα το διήγημα της Σοφίας. Τί απλότης και τί τόπος σ' όλο το διήγημα! 'Η φράσις της: ή τόσο συμπαθητική μορφή του», με καθυσέχασε. 'Ασφαλώς δεν πρόκειται για μένα...»

'Ο συγγραφέυς της «'Ανας Καρενίν» πίστευε πως ήταν άσχημος και υπέφερε γι' αυτό. Πολλές φορές άλλωστε έκανε λόγο για την «άσκήμια» του στη Νατάσα, που ήταν κοινή τους φίλη.

'Αργότερα όμως, στο σπίτι του θείου της Σοφίας, ο Τολστόη δεν μπόρεσε να κρύψη περισσότερο τον έρωτά του και της έκανε την έξης παράξενη και πρωτότυπη έρωτική έξομολόγησι. Πήρε ένα κομμάτι κιμωλίας και έγραψε πάνω στο κόκκινο σκέπασμα του τραπέζιου, τα ακόλουθα αρχικά: «Η. Ο. Σ. Π. Ο. Θ. Ν. Π. Τ. Λ. Α. Δ. Ε. Α. Ε. Ε. Α.» Τ' αρχικά αυτά ή Σοφία με το θαυμαστό ένστικτο της έρωτευμένης και με την καταπληκτική έξυπνάδα της τα διαέκασε με μεγάλη εύκολια. 'Ελεγαν δέ τα έξης:

«'Η οικογένειά σας πιστεύει ότι θέλω να παντρευτώ τη Λίζα. Αυτό δεν είνε αλήθεια. 'Εγώ εοάζ αγαπώ.»

—'Ο Λέων, έλεγε κατόπιν ή Σοφία, δεν παραξενεύθηκε διόλου που διάβασα εύκολα αυτό το κρυπτογράφημά του. Θεωρούσε ως πολύ φυσικό το ότι καταλάβαινα τα πάντα.

'Η Σοφία ήταν τότε μόλις 18 χρόνων. 'Υστερα από λίγες μέρες ο Τολστόη πήρε την άπόφασι να της δώση ένα γράμμα:

«'Είνε τρεις εβδομάδες τώρα που υποφέρω, της έγραφε. Κάθε μέρα λέω: — Σήμερα θα της τα πώ όλα! και κάθε μέρα μένω με την ίδια αγωνία κι' αναρωτιέμαι: Γιατί δεν της είπα τίποτε; Σ' αυτό το γράμμα λοιπόν σου λέω ότι δεν βρίσκω το θάρρος να σου πώ ο ίδιος δια έψηση φωνής. 'Είσαι μια τίμια γυναίκα. 'Απάντησε μου ειλικρινά και τίμια τί πρέπει να κάνω... Μά, για την αγάπη του Θεού, μη πεις ψέματα! Λοιπόν, απάντησέ μου: θέλεις να γίνης γυναίκα μου;...»

Τη στιγμή που τελείωνε το διάβασμα αυτού του γράμματος, ή Σοφία, παρουσιάσθηκε ή Λίζα. 'Από τα δάκρυα της άδελφής της κατάλαβε τότε τί της έγραφε ο Τολστόη και έπαθε μια νευρική κρίσι από την άπογοήτευσί...

Μά ή Σοφία δεν έφταιγε. Κι' έτσι απάντησε στον Τολστόη

Ο ΛΗΣΤΑΡΧΟΣ ΠΟΥ ΘΑΝΑΤΩΘΗΚΕ ΔΥΟ ΦΟΡΕΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 30)

κουρσάρου, όλος ο λαός έξηγέρθη. Και ή κυβέρνησις διέταξε όλα τα πολεμικά καράβια να θγούν προς καταδίωξιν των πειρατών και να τους συλλάβουν ζωντανούς ή πεθαμένους.

'Ο Μπενανίντες τα έμαθε όλ' αυτά από τους κατασκόπους του κι' έκρυψε τον στόλον του σε έναν έρημο όρμο, περιμένοντας μέρες καλύτερες. 'Επί του παρόντος, άφου άποθίβασε τους άνδρες του στην ξηρά, άρχισε πάλι τις τρομερές του επιδρομές, σφάζοντας, πυρπολώντας, λεηλατώντας όλες τις έπαρχίες της Χιλής, ανοίγοντας άληθινές μάχες με τα τακτικά στρατεύματα και κατατροπώνοντας τα.

Τότε ή κυβέρνησις, μη μπορώντας να κάνη τίποτε με τη δύναμι, κατέφυγε στην πονηρία: εξαγόρασε δυό από τους ύπαρχηγούς του ληστάρχου, δυό παληανθρώπους, που είχαν άνακατευθή σ' ένα σωρό εγκλήματα. Τους ύποσχέθηκε δηλαδή, ότι θα τους χάριζε τη ζωή και θα τους εξασφάλιζε μια σύνταξι, αν της παρέδιδαν τον ληστάρχο.

'Οι δυό προδότες τό κατάφεραν εύκολα αυτό. 'Επεισαν τον Μπενανίντες να όργανώση μια έπίδρομη έναντίον του μικρού λιμένος της Τοποκάλα. Μά μόλις ο «'Ωκεανός», επάνω στον όποίο επέβαινε ο ληστάρχος έφθασε στην είσοδο του λιμένος, τον έρριξαν έπίτηδες έξω και συγχρόνως είδοποίησαν τη φρουρά της πόλεως, ή όποία έτρεξε και συνέλαβε τον Μπενανίντες, έπειτα από μια άπεγνωσμένη αντίστασι.

'Η δίκη του Μπενανίντες θάσταξε μήνες όλόκληρους, Τέλος στις 22 Φεβρουαρίου 1823 καταδικάστηκε στον δι' άγχόνης θάνατον. 'Η εκτέλεσίς του έγινε άθθημερόν. Τον έσυραν μάλιστα στον τόπο, όπου ήταν στημένη ή άγχώνη, έχοντάς τον δεμένο στην ούρα ενός μουλαριού. Για να προλάβουν δέ κάθε καινούργια του νεκρανάστασι, του έκοψαν το κεφάλι και τα χέρια και τα έξέθεσαν στην κοινή θέα διαδοχικά σ' όλα τα μέρη, όπου είχε διαπράξει τα εγκλήματά του.

Η «ΛΕΣΧΗ ΤΗΣ ΣΥΖΥΓΙΚΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ»

(Συνέχεια έκ της σελίδος 17)

Λεφωνήτριες των μεγάλων ξενοδοχείων των κοσμικών κέντρων, οικιών, καθώς και διάφορες ώμορφες γυναίκες που έχουν άτυχήσει στον έρωτα. Μη φαντασθήτε ότι είμαστε άσυνείδητες κακοποιοί και ότι έκβιάζουμε τους «πελάτες» μας για να τους πάρουμε τα λεφτά. Αυτό είνε να πούμε μια χρηματική τιμωρία τους. Το μεγαλύτερο μαρτύριο είνε ή θάσανος στην όποία τους ύποβάλλουμε, με την άπειλή ότι θ' άποκαλύψουμε τις σχέσεις των. Και έπειδή πρέπει να τιμωρηθούν σπείδουμε να είδοποιήσουμε τους ενδιαφερομένους. 'Όσο για τα λεφτά που μαζεύουμε από αυτούς τους «έκβιασμούς» τα καταθέτουμε στην Τράπεζα! 'Εχουμε σκοπό να χτίσουμε ένα μεγάλο οικημα στο όποιο να δύνανται να βρούν άσυλο και τροφή όλες ή δυστυχισμένες γυναίκες, ή όποιες παρά τη φτώχεια που τις βασανίζει εξακολουθούν να παραμένουν πιστές στους συζύγους των φροντίζοντας να περιποιούνται τα παιδιά των. Και αυτό το οικημα πολύ γρήγορα θα άνεγερθή γιατί καθημερινώς αί εισπράξεις της «Λέσχης» αύξάνονται σημαντικά.

—'Ο τρόπος δέ της εργασίας μας, εξήγησεν ή «μίσσες» Στέφενσον, είνε άπλουστατος. Παρακολουθούμε όλες τις τηλεφωνικές συνομιλίες και σημειώνουμε εκείνες που μας ενδιαφέρουν. 'Ετσι μαθαίνουμε τις διάφορες άπιστίες των γυναικών και των άνδρων και σπείδουμε να τις έκμεταλλευθούμε για το σκοπό που αναφέραμε.

Το δικαστήριο φυσικά άθώωσε την «μίσσες» Κάρολ και την εύχαρίστησε γι' αυτό το αξιοθαύμαστο έργον της. Μά καταδίκασε τον άτυχο Σμιθ σε είκοσι χρόνια φυλακής, γιατί ή άνωθροκτονία στην 'Αμερική θεωρείται ως το πιο φρικώδες έγκλημα.

ΤΖΩΝ ΠΗΡΣΟΝ

ΜΙΑ ΑΠΙΣΤΕΥΤΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 34)

καιμιά σημασία, γιατί ο γάγγστερ έδω και λίγο καιρό λεηλάτησε ένα άδαιμαντοπωλείο της Ουάσιγκτων - Στρητ και δολοφόνησε ένα πόλιτσιαν!... Κι' αυτό μόνο το κατορθωμά του είνε άρκετό για να τον στείλη στην ηλεκτρική καρέκλα...

»Καθώς βλέπετε, ή τύχη βοηθάει πάντα τους άστυνομικούς. 'Ο Ράλφ Πέτερσον έκανε την άνοησία να χρησιμοποιήση το φίλμ που είχε βρει μέσα στη φωτογραφική μηχανή του μίστερ Φέρολ, χωρίς να ξέρη ότι ή πρώτη φωτογραφία αυτού του φίλμ ήταν ένα εστάντανέ του πλουσίου κτηματίου του Τζέφρου!...

'Η 'Εβελιν, μπροστά σ' αυτήν την αποκάλυψι, άπόμεινε σαν χαμένη. 'Επειτα, όταν συνήλθε, έτοίμασε γρήγορα-γρήγορα την θαλίτσα της και ξαναγύρισε τρομοκρατημένη κοντά στους γονείς της.

πως ήθελε να γίνη γυναίκα του. 'Εκείνος τότε ζήτησε έπισήμως το χέρι της το 1862 και στις 6 Σεπτεμβρίου του ίδιου χρόνου την παντρεύθηκε, τρελλά έρωτευμένος μαζί της.